

[Indenrigsministeren]

Der er her tale om en særskat, som man lægger på erhvervslivet, uanset om der er tale om indtjening i erhvervslivet eller ej. Det er ikke netop det, vi har brug for, og slet ikke i øjeblikket, hvis vi skal have hjulene i gang igen. Det er nødvendigt, at vi gør, hvad vi kan, for at få gang i investeringerne og for at få oprettet eller opretholde arbejdspladser i erhvervslivet. Dette er altså ikke et spørgsmål om landbrug, det er et spørgsmål om erhvervsfremme. Regeringen har jo sagt, at man ville lægge vægt på at lette forholdene for erhvervslivet.

For erhvervene indebærer forslaget, som man har været inde på her, at erhvervene sparer netto 200 mill. kr. i 1984 og 800-900 mill. kr. i 1987. Jeg vil godt understrege, at heraf tilfalder over halvdelen byerhvervene, altså forretninger, hoteller, fabrikker, værksteder, kontorer m.v. Dette sidste vil jeg meget gerne understrege, fordi det i debatten – også her i dag – er blevet sagt, at det kun var landbruget, der fik en lettelse med dette forslag. Fru Aase Olesen var inde på dette spørgsmål og spurgte, om dette var regeringens bud på en landbrugspolitik. Det har ikke noget med landbrugspolitik at gøre, det har noget med erhvervspolitik at gøre. Forslaget letter i højere grad situationen for byerhvervene, men naturligvis letter det også forholdene for landbrug og gartneri og andre af samme kategori.

Jeg vil gøre opmærksom på, at der rent faktisk er kommuner, hvor erhvervsdrivende betaler op til 56 promille i grundskyld. Det må vist siges at være urimeligt, når der er tale om en sådan særbeskatning.

Også i debatten i dag har det været sagt, at lovforslaget tilgodeså de erhvervsdrivende, der har de største indkomster. Det bemærkede jeg at hr. Henning Rasmussen argumenterede med, ligesom andre var inde på det. Hertil er at sige, at det netop er de erhvervsdrivende, der har mindre indkomster eller har direkte underskud, der rammes hårdest af denne særskat, sådan som det også er blevet sagt af nogle ordførere her. Derfor vil disse også have den største fordel af, at disse særskatter ophæves.

Det må nu engang være sådan, at man betaler skat af den indkomst, man har. Jeg går ud fra, at vi bredt her i folketinget kan være enige om, at det ikke er rimeligt, at erhvervslivet med disse særskatter skal betale,

før det har indkomst at betale af. Det er jo sådan, at de erhvervsdrivende, der har en almindelig eller en god indtægt, sådan som det også er blevet nævnt her, kan trække denne skat fra. Har man ingen indkomst, er der ikke noget at trække denne særskat fra, men betales skal den altså.

Kritikken af, at de bedrestillede skulle få særlig fordel af dette forslag, er altså helt vendt på hovedet. De erhvervsdrivende, der har en indtjening, vil skulle betale skat som indkomstskat, og det kan vi vist alle sammen være enige om er det rimelige.

Det er også et svar på hr. Tommy Dinesens misforståede opfattelse af, at en mindre købmand ikke med denne lovgivning skulle få en lettelse. I dag er det sådan, at han skal betale denne skat, uanset om han har indkomst eller ej. Det finder jeg overordentlig uheldigt for netop den lille virksomhed, som hr. Tommy Dinesen ligesom jeg taler varmt for. Dette er samtidig et svar til fru Aase Olesen, som også var inde på disse tanker.

Hr. Lykketofts tanker på dette område deler jeg ikke. Jeg skal gøre hr. Lykketoft opmærksom på, at der i lovforslaget netop er tale om en overgangsordning. Jeg havde hellere set, at vi havde gjort det på én gang, sådan som det er blevet sagt i debatten, men netop af den grund, at der skal være tale om overgangsordninger – og også fordi vi erkender, at det ville være vanskeligt politisk set at komme igennem med andet – er forslaget lavet sådan, at man nedtrapper over 4 år.

Det er sagt, at forslaget i særlig grad favoriserer de selvstændige erhvervsdrivende på bekostning af lønmodtagerne. Det har også været nævnt her i dag. Forslaget er naturligvis, som jeg sagde, en hjælp til erhvervslivet, det er også meningen, men det er ikke dermed til skade for lønmodtagerne. Vi laver jo ikke lettelser for erhvervslivet for erhvervslivets blå øjnes skyld eller for de erhvervsdrivendes skyld, men for at vi kan skabe nye arbejdspladser. Det er en måde at begrænse den arbejdsløshed på, som hr. Henning Rasmussen var inde på i sit indlæg. Det er misvisende at tro, at det ikke er i lønmodtagernes interesse, at vi søger at styrke erhvervslivets konkurrenceevne og rentabilitet. Det er den eneste måde, hvorpå lønmodtagernes realindkomst kan fastholdes og deres job bevares.